

■ Ἐπὶ τῇ Κυριακῇ τῶν Ἁγίων Προπατόρων

Ἡ πρόσκληση στὸ Δεῖπνο*

Μήπως ἡ μέριμνα γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ
ἔχει δευτερεύουσα θέση στὴν καρδιά μας;

Μὲ τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα, τὴν Παραβολὴ τῶν προσκεκλημένων ποὺ βρῆκαν δικαιολογίες γιὰ νὰ μὴν παρευρεθοῦν (Λουκ. ιδ' 16-24), ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ, δύο ἐβδομάδες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, νὰ μᾶς θέσει ἐνώπιον τοῦ δράματος ποὺ συνέβη μὲ τὸν Ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου μας στὴν γῆ, τὴν ἀνάμνηση τοῦ Ὅποιοῦ θὰ ἐορτάσουμε σὲ λίγες ἡμέρες: «εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι Αὐτὸν οὐ παρέλαβον» (Ἰω. α' 11).

Ἐπὶ αἰῶνες ὁ Θεὸς προετοίμαζε τὴν Ἑλευση τοῦ Κυρίου μὲ ὅλες τὶς παρεμβάσεις Του ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἐπὶ αἰῶνες οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, οἱ Προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ, εἶχαν ἀναγγεῖλει, ὅτι θὰ ἔλθουν οἱ μεσσιανικὲς αὐτὲς ἡμέρες, ὁ Μεσσίας ποὺ θὰ ἐγκαθιστοῦσε τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέσα στὶς καρδιές.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ χρόνος τῆς Ἑλευσῆς Του ἦρθε, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μέσα στὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ ἔπρεπε πρῶτοι νὰ Τὸν ὑποδεχοῦν, ὑπανεχώρησαν. Ἀπέμειναν οἱ πτωχοί, αὐτὸ τὸ «κατάλειμμα», τὸ ὑπόλοιπο τοῦ Ἰσραὴλ ποὺ οἱ Προφῆτες εἶχαν προαναγγεῖλει, διότι ἤδη ἀπὸ τότε οἱ πλούσιοι καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ νόμιζαν, ὅτι κατεῖχαν τὸ κλειδὶ τῆς γνώσεως τοῦ Νόμου, ὅλοι ἐκεῖνοι ἀποδείχθησαν ἄπιστοι.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Προφῆτες εἶχαν ἀναγγεῖλει, ὅτι τελικὰ ὁ πραγματικὸς Ἰσραὴλ θὰ ἦταν τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ὑπόλοιπο ποὺ θὰ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς, ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶχαν ψυχὴ πτωχοῦ καὶ θὰ ἦταν ἄρα ἱκανοὶ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Μεσσία, ὁ Ὅποιος δὲν θὰ ἐρχόταν ὡς θριαμβευτῆς βασιλιάς, ἀλλὰ μέσα στὴν ταπείνωση καὶ τὴν φτώχεια.

Καὶ οἱ Φαρισαῖοι, οἱ διδάσκαλοι τοῦ Νόμου, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι, ἔχοντας μελετήσει τὸν Νόμο, ὄφειλαν νὰ ἔχουν διαποτιστεῖ ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ ἔχουν κατανοήσει τὸ βαθύτερο νόημά του, ἦταν προσκολλημένοι στὴν προσμονὴ ἐνὸς ἐνδόξου Μεσσία, ἐνὸς ἐπίγειου θριάμβου, καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ἦλθε, αὐτοὶ ἔκαναν πίσω.

Τὸν Κύριο ὑποδέχθησαν ἡ ταπεινὴ Παρθένος Μαρία, οἱ ποιμένες τῆς Φάτνης, ὁ Ἰωσήφ, ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα, καὶ μετὰ, σὲ ὅλη τὴν διάρκειά τῆς διακονίας Του, οἱ πτωχοί.

Ἀλλὰ ἡ αἴθουσα τοῦ Δείπνου δὲν γέμισε... **Γι'** αὐτὸ καὶ οἱ Ἀπόστολοι –καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος– στράφηκαν πρὸς τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη καὶ μάζεψαν ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐθνικοὺς ποὺ διψοῦσαν γιὰ τὴν Ἀλήθεια –ὅπως ὁ ἐκατόνταρχος Κορνήλιος– καὶ συχνὰ εἶχαν καρδιὰ πτωχοῦ, ἱκανὴ νὰ δεχθεῖ τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου.

Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο δρᾶμα ποὺ παίχθηκε κατὰ τὴν Ἐλευση τοῦ Κυρίου μας στὴν γῆ: αὐτὴ ἡ ἄρνηση τῶν προσκεκλημένων, ἡ ἄρνηση αὐτῶν ποὺ θὰ ὄφειλαν πρῶτοι νὰ ὑποδεχθοῦν τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιοι ὅμως δὲν εἶχαν τὴν ἀπαραίτητη ἐσωτερικὴ προδιάθεση, γιὰ νὰ διεισδύσουν βαθιὰ στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἀσφαλῶς, χρειαζόταν ἐσωτερικὴ διαύγεια, ἀπλότητα ψυχῆς, πτωχεία τοῦ πνεύματος, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκείνες τὶς μεσσιανικὲς ἐλπίδες, τὶς προφανῶς μεγαλειώδεις, ἀλλὰ μόνο συμβολικὲς, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἦταν γεμάτη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, στὴν ὑποδοχὴ αὐτοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ πτωχοῦ Μεσσία. **Ἐκείνοι** ὅμως, οἱ ὅποιοι εἶχαν κάνει τὸ πέρασμα αὐτὸ καὶ εἶχαν καταφέρει νὰ ἀποκτήσουν μία ψυχὴ ταπεινὴ, ἐκείνοι μπόρεσαν νὰ Τὸν ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ Τὸν ὑποδεχθοῦν.

Κλήθηκαν λοιπὸν ὅλα τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη νὰ μποῦν στὴν Ἐκκλησία, διότι ἡ σωτηρία δὲν ἀφοροῦσε ἓνα συγκεκριμένο ἐπίγειο ἔθνος, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ συνάξει ἓναν ἀληθινὰ Παγκόσμιο Λαό: **τὴν Ἐκκλησία.**

Ἀσφαλῶς, ἂν ὁ Σωτῆρας στὴν Παλαιὰ Διαθήκη εἶχε ἐπιλέξει γιὰ τὸν ἑαυτό Του ἓναν λαό, τὸν ἔκανε γιὰ νὰ ὑπο-

γραμμίσει καλύτερα, ότι τὸ σχέδιό Του δὲν ἦταν ἀπλῶς νὰ ἀπευθυνθεῖ στὸν ἀνθρώπο ἀτομικά, ἀφήνοντάς τον στὴν μοναξιά του· ἤθελε νὰ μαζέψει ὅλους ἐκείνους ποὺ ἡ ἁμαρτία εἶχε διασκορπίσει, διότι ἡ ἁμαρτία, οὐσιαστικά, κάνει ἔργο διαιρετικὸ καὶ δι-ασπαστικὸ.

Τοῦτος ὅμως ὁ Λαός, σὲ ἀντίθεση μὲ ἄλλους, δὲν ἦταν ἀπλῶς ἓνας ἐπίγειος λαός· ἦταν ὁ λαὸς ὄλων αὐτῶν τῶν ταπεινῶν, ὄλων αὐτῶν τῶν πτωχῶν ποὺ μπόρεσαν νὰ δεχθοῦν τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ στὶς καρδιές τους καὶ νὰ τὸ κάνουν νὰ καρποφορήσει.

* * *

Τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα προφανῶς δὲν ἔχει μόνον ἱστορικὴ καὶ θεολογικὴ σημασία, ἀλλὰ ἀφορᾷ τὸν καθένα μας, ἀφοῦ καθένας μας καλεῖται νὰ εἰσέλθει στὴν Βασιλεία.

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θὰ ἐορτάσουμε σὲ λίγες ἡμέρες, πρέπει νὰ συντελεστεῖ στὴν καρδιά ὄλων μας καὶ τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μὴ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ αὐτὸ οἱ πολλές ἐπίγειες ἀσχολίες μας.

Τὸ ἐντυπωσιακὸ σ' αὐτὴν τὴν Παραβολή, ὅπως μᾶς τὴν διηγεῖται τὸ Εὐαγγέλιο σήμερα, εἶναι ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἀρνοῦνται νὰ προσέλθουν, νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν πρόσκληση στοῦ Δείπνο αὐτό, δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ κακὴ πρόθεση: αὐτὸ ποὺ τοὺς κάνει νὰ ἀπορρίπτουν τὴν πρόσκληση εἶναι βέβαια κάποιοι ἐπίγειοι λόγοι, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι κακοὶ ἀφ' ἑαυτῶν, δὲν εἶναι ἁμαρτίες.

Ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ σημαντικὸ γιὰ μᾶς, εἶναι νὰ κάνουμε καλὴ ἐπιλογή, νὰ δώσουμε προτεραιότητα στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στὴν ὑποδοχὴ τοῦ Σωτῆρος στὴν ζωὴ μας. **Καὶ** ὅμως, κινδυνεύουμε συνεχῶς ἀπὸ τὶς ἔγνοιες καὶ τὶς μέριμνες νὰ λοξοδρομοῦμε, διότι αὐτές, χωρὶς νὰ εἶναι κακές, μᾶς ἀποσποῦν ἀπὸ τὴν μοναδικὴ αὐτὴ προσοχή, δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ δώσουμε νόημα στὴν ζωὴ μας διὰ τῆς σχέσεως μὲ τὸν Χριστό.

Ὅλο καὶ ὄλο τὸ διακύβευμα τῆς ζωῆς μας ἐδῶ κάτω εἶναι νὰ γνωρίζουμε πρὸς τὰ ποῦ κλίνει ἡ καρδιά μας. **Ἄραγε,** αὐτὸ ποὺ νοηματοδοτεῖ τὴν ζωὴ μας εἶναι πράγματι οἱ ἀξίες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ; **Εἶναι** ἡ βαθιὰ ἔνωση μὲ τὸν Θεό, τὸν

Ὅποιο ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ μᾶς γνωρίσει; **Ἡ** μήπως εἴμαστε ὑπερβολικὰ ἀπασχολημένοι μὲ τὶς ἐπίγειες πραγματικότητες, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι ἐκ φύσεως κακές, γίνονται ὅμως τέτοιες ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἀποτελοῦν τὸν κύριο λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖο ζοῦμε, ἀπὸ

τὴν στιγμή πού γίνονται ἡ πρωταρχικὴ μᾶς ἔγνοια, ἐνῶ ἡ μέριμνα γιὰ τὴν Βασιλεία παίρνει δευτερεύουσα θέση στὴν καρδιά μας; **Ἐπιθυμοῦμε** νὰ μετέχουμε σὲ κάποιες τελετές, νὰ ἐκπληρώνουμε ὀρισμένες θρησκευτικὲς ὑποχρεώσεις· ἀλλὰ μήπως ἐν τέλει τὸ οὐσιῶδες γιὰ μᾶς εἶναι ἡ ἐπιτυχία στὴν ἐπίγεια ζωὴ; **Μήπως** εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μας, ἡ δουλειά μας, ἡ οἰκογενειακὴ μᾶς ζωὴ; **Μήπως** ὅλα αὐτὰ τελικὰ παίρνουν στὴν καρδιά μας προτεραιότητα ἔναντι τῆς αἰώνιας Βασιλείας, τῆς αἰώνιας ζωῆς, τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς προσφέρει;

* * *

Δὲν εἶναι μόνον οἱ μεγάλοι ἁμαρτωλοὶ πού θὰ χάσουν τὴν Βασιλεία, δὲν εἶναι μόνον αὐτοὶ πού διακινδυνεύουν νὰ μὴν κερδίσουν τὴν αἰώνια ζωὴ. **Εἶναι** ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκτίμησαν, ὅτι κατὰ βάθος τὸ οὐσιῶδες εἶναι ἡ παροῦσα ζωὴ, καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, δηλαδὴ ἡ μέριμνα νὰ ἐκπληρώνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ προτιμοῦμε αὐτὸ ἀντὶ γιὰ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, ἡ μέριμνα προπάντων νὰ ζοῦμε ἐν προσευχῇ, ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστό, ἔχουν μικρότερη σημασία ἔναντι τῆς ἐπιτυχίας μας στὴν ἐπαγγελματικὴ μᾶς ζωὴ ἢ μιᾶς καλῆς σύνταξης.

Στὸν βαθμὸ πού οἱ ἐπίγειες μέριμνές μας προηγούνται μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο μέσα μας ἔναντι τῆς μέριμνας γιὰ τὴν Βασιλεία, εἴμαστε καὶ ἐμεῖς σὰν τοὺς ἀγενεῖς προσκεκλημένους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνταποκρίθηκαν στὸ κάλεσμα τοῦ Κυρίου.

Νά, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα πρέπει νὰ μᾶς συγκλονίσει βαθιά. **Ποιὸ** εἶναι γιὰ μᾶς τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς; **Τί** εἶναι γιὰ μᾶς τὸ καίριο καὶ θεμελιῶδες; **Ἐδῶ** βρίσκεται ἡ οὐσία. **Καὶ** αὐτὸ θὰ καθορίσει τὴν αἰώνια σωτηρία μας.

Ναί, μακάρι, προσδοκώντας τὰ Χριστούγεννα, νὰ μπορέσουμε μὲ τὴν προετοιμασία πού ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία –τὰ Ἀναγνώσματα, ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ θεόπνευστα κείμενα πού ἐμπλουτίζουν τὶς Ἀκολουθίες μας– νὰ ἐτοιμαστοῦμε γι' αὐτὴν

τὴν Ἑορτὴν, νὰ μπορέσουμε νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας, ὥστε νὰ ὑποδεχθεῖ χωρὶς διάσπαση τὸ δῶρο αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ποὺ θὰ μᾶς προσφερθεῖ.

Μόνο τότε θὰ μπορέσουμε νὰ γιορτάσουμε ἀληθινὰ Χριστούγεννα, μόνο τότε δὲν θὰ πρόκειται γιὰ κάτι ἀπλῶς ἐξωτερικό, μία ἀπλὴ τυπικότητα ἀνάμεσα σὲ ἄλλες, ἀλλὰ θὰ ἀφορᾷ ὁλόκληρη τὴν ζωὴ μας, τὸν ἴδιο τὸν αἰώνιο προορισμό μας.

Ἄς εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦμε τὴν πρόσκληση στοῦ Δεῖπνοῦ ποὺ μᾶς ἀπευθύνει ὁ Κύριος. **Ἄς** γίνουμε συνδαιτημόνες τῆς γαμήλιας αὐτῆς τράπεζας, τῆς τράπεζας τῶν Γάμων μας μετὰ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Τὰ Χριστούγεννα ἄλλη μία φορὰ στὴν ζωὴ μας μᾶς θυμίζουν τὸ θαυμαστὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς: «**Αὐτὸς** γὰρ ἐνηθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν» (Μ. Ἀθανασίου, *Περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου*, 54, PG 25, 192). «**Ἄνθρωπος** γὰρ ἐγένετο ὁ Θεὸς καὶ Θεὸς ὁ ἄνθρωπος» (Ι. Χρυσόστομος, *Ὁμιλία ΙΑ' εἰς τὴν Α' Τιμ.*, α', PG 62, 555).

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρόσκληση ποὺ μᾶς ἀπευθύνεται. **Δεχόμαστε** νὰ ἀνταποκριθοῦμε; **Θὰ** εἶναι αὐτὸ ἀπὸ ἐδῶ καὶ μπρὸς τὸ οὐδιῶδες, αὐτὸ ποὺ δίνει νόημα σὲ ὅλη τὴν ζωὴ μας;

Βεβαίως, αὐτὸ πρέπει νὰ μεταφερθεῖ στὴν συγ-κεκριμένη πραγματικότητα τοῦ καθενὸς καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποψη ἢ καθημερινότητά μας εἴτε στοῦ Μοναστηρίου, εἴτε στὴν οἰκογένεια καὶ στοῦ ἐπάγγελμα εἶναι σημαντικὴ καὶ ἀπαιτεῖ νὰ τῆς ἀφιερῶσουμε τὶς προσπάθειές μας.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ὁ ὅλος μας προσανατολισμὸς ὀφείλει νὰ ἔχει ὡς προτεραιότητα τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ τόσο ἐδῶ κάτω, ὅσο καὶ αἰωνίως.

Αὐτῷ ἡ δόξα, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν!** □

(*) π. Πλακίδας Deseille, Εἴσοδος στοῦ Μυστηρίου τῶν Μυστηρίων, σελ. 29-36, ἐκδόσεις «Ἐαρ», Ἰανουάριος 2019. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.